

udenfor Limfjorden, og Bevægelsen mod Aalevaadene opstod, kan paavises Kjendsgjerninger, saa sikkert som muligt, for Fiskeriets Tilbagegang paa de paagældende Steder. Drivevaadene have især gjeftet de synte Kyster, Lolland, Vangeland og Thyland fra Kolding til Horsens, medens Limfjordsfiskerne med deres forskjellige Aalevaad have offeret de sjællandske Fjorde, Bugter og Sundes størst Dyrkerksomhed; men intet, eller ialtiald kun saa Steder, har noget af de paaankede Nedstaber været ukjendt i de 4 Aar for Drivevaadene, og 5 à 6 Aar for de øvrige Aalevaads Bedkommende, som ere hengaaede, siden Urykket af den vestre Modstand derimod. Vi skulle her gjentage, at det er den overdrevne stabile Brug af en Mængde Nedstaber paa samme Sted, som bereder Faren, og at jo mindre Fjorden, eller det dermed i Klasse satte Fiskevand er, desto snarere vil Tilbagegang og Odelæggelse spores. Naar vi derfor tage vor største Fjord, Sjøfjorden under særlig Betragtning, saa er det, under Forudsætning af en forholdsvis lige Behandling, berettiget at overføre Resultaterne for denne paa alle de mindre Fjorde. Det maa være nok for disses Bedkommende at bemærke, at der foreligger særgelige Beretninger fra flere Steder, saasom Kolding, Horsens, Faaborg, Svendborg, Vordingborg, Nykøbing paa Falster o. s. v., uden at vi skulle opholde os ved at anføre Vidnesbyrd fra disse Steder. Det er altsaa Sjøfjord, vi ville holde os til, ikke blot fordi den er vor største Fjord, men ogsaa fordi den synes at være gaaet særlig haardt paa Klingen; — siden 1871 er intet Aar hengaaet, uden at der herfra er fremkommet 2 à 3 Besværginger; og ved at efterse den oven for givne Fortegnelse over Ankerne, vil det findes, at nær $\frac{1}{3}$ af disse er indkommet fra forskellige Steder i Fjorden.

Forsøgene med Aalevaad paa Sjøfjorden ere ikke ganske nye. Det ses saaledes af Skrivelser fra det daværende Rentekammer af 12te Juli 1845 til det Kongelige Danske Kancelli, at der var indkommet forskellige Klager over Misbrug af Pulsvaad i adskillige Dele af Sjøfjorden, navnlig i Roskildefjord, hvorefter Kancelliets Betænkning blev begjæret. I Skrivelser af 8de Januar 1846 udtalte imidlertid Kancelliet, at det, hvad dette Punkt angaar, forbeholdt sig specielt at yttre sig. Da det maatte være af Interesse for Udvalget at kjende saadan Udtalelse, tilskrev Formanden for en Tid siden det nuværende Justitsministerium, men fik fra samme under 3die Juli d. A. Meddelelse om, at nogen Udtalelse ikke ses at være afgivet af det danske Kancelli. Saavidt det har kunnet spørges, blev dog intet Pulsfiskeri drevet paa Fjorden i de paafølgende Aar; det var først siden 1869, at enkelte fremmede Fiskere begyndte at forsøge det, medens Thyderne først i større Mængde kom i 1872, og da Fjordfiskernes gjentagne Bestræbelser for at forhindre dette Fiskeri — under hvilke, som ovenmeldt, ogsaa øvedes Selvtægt — glippede, bleve Besøgene talrigere de paafølgende Aar, og i de sidste 3 Aar derefter have enkelte af de Omboende, som havde Gvne dertil, uagtet de erkjendte det Jordærvelige i Fiskemaaden, anskaffet sig eller taget Part i Nedstaber, og deltaget i den, sigende, at naar det skal tillades Fiskere andetstedsfra at møde i saadant Antal, saa der er Fare for Fiskeriets Bestaaen, saa kunne de ligesaa godt selv være med til, under den befrægtede Odelæggelse, at tage, hvad der kan faaes. Fiskeriet sandt Næring ved en rivende Af sætning til høje Priser, og opmuntredes af et Par Mænd, som siden 1873 opkjøbte for preussisk Regning og tilbød Pengelaan til Nedstabers Anskaffelse for de Ubemidlede. Aalene blive ladede i Kvaaser, stationerede paa passende Steder i Fjorden, og føres derfra lige til Stettin; ikkun en ringe Del fra St. Jørgensby-Fiskere gaar til Kjøbenhavn. Alle Slags Aalevaad kom i Brug, dog kun nogle saa Drivevaad i Fjordens største Bredning lige indenfor Indløbet, og disses Udbytte blev snart mindre godt; Bøtvaad med Baad til Vaad var det almindelige Fiskeri paa det dybere Vand og blød Grund, saa grundeere Vand under Land brugtes Snurrevaad, paa sine Steder maatte endog Landdragningsvaad, og det kan ikke seje, at Bøtvaadene ogsaa ere dragne til Vaad paa Steder, hvor Anker kunde holde; Fiskerne indrømme ialfald, at denne Fremgangsmaade giver det bedste Udbytte. Antallet af de Vaad, der kom i Brug, steg i 1872 til 60 eller 80; og i 1873, da Udvalget (med Undtagelse af Willumsen) den 12te August besøgte Fjorden og lod sig Fiskemaaden forevise, antoges det at nærne sig 100, hvilke saagodt som alle vare i Virksomhed paa de indre Glader, i Bugter og Lige Syd for Frederikshund; paa den større nordlige Bredning sagdes Fiskeriet ikke at lønne sig, idetmindste ikke saa vel. Med Hensyn til de nærmere Oplysninger om Forholdene, saaledes som de befaantes ved dette vort Besøg, henviser vi til vor Forhandl. Prot. S. 9—11. Det lader sig neppe bestride, at et saadant, eller endog et noget mindre Antal Vaad i Virksomhed omtrent hver Nat fra April til ind i Oktober, eller saalænge som Jangsten vil lønne Umagen, som en stærk overdreven Brug nødvendig snart maa vise sine terende Virkninger: — „mange Hunde bliver Havens Død“. Naar Driften saa oveniud sætter sig ved et Nedstab, som, selv med dets lempeligste Anvendelse, paa Grund af Mafstærkeverheden ikke kan fratjendes Karakteren af at være opfiskende, saa bliver den dobbelt forærvelig, og Bekymringen hos den hosatte Mand, som ser sit fremtidige Udkomme truet, bliver baade naturlig og begrundet. Som foran bemærket, har Udvalget under dets Bestaaen haft et vaagent Øje med Sjøfjorden, og da det nu er $2\frac{1}{4}$ Aar siden, det begyndte sin Virksomhed, har det haft Lejlighed til at iagttage den Forandring, der er foregaaet i Tilstanden. Det har selv besøgt